

Uezen și alte povestiri

by Adrian Botez | Oct 22, 2010 | Recenzii | 5 comments

UN PROZATOR... „FANTASTIC” DE FERMECĂTOR POET: SNOWDON KING – „UEZEN ȘI ALTE POVESTIRI” ȘI „CONȘTIINȚA LUI UEZEN”^[1]

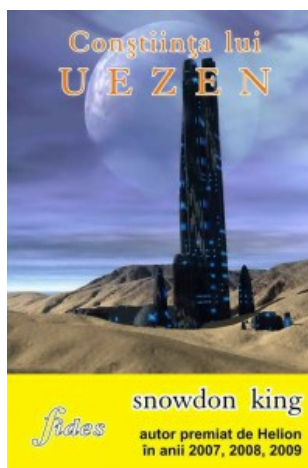
...Ca și pe alți mulți amici de-ai noștri, scriitori de forță – și pe cel ce semnează și se autointitulează, printr-un pseudonim literar fascinanto-heruvico-enigmatic, **SNOWDON KING** (și cine vom fi fiind noi, să ne luăm dreptul de a smulge vălul, de pe discreția unui autentic și puternic Duh artistic?!), l-am cunoscut doar pe Internet.

Știm, însă (și o și mărturisim), că este un scriitor relativ tânăr, plenar integrat cultural, de ani buni, în diaspora din Canada. Ne-a trimis, întâi (spre o mai bună cunoaștere de Duh, între noi) un volum de poezii, în care am detectat destul de multe diamante, smaralde și safire, cu scânteieri orbitoare – dintr-un Logos profund ancorat într-un neo-modernism și chiar în transmodernismul înțelepciunii **vizionare** (ocolind, cu eleganță, capcanele infertilului postmodernism, Poetul pare, uneori, că ar „cameleoniza”: uneori marinsorescian, alteori de gravitatea ludică a unui Emil Botta, sau pendulatoriu, între transcendent și transluciditățile lumii terestre, precum lirica nichitstănesciană... – dar „amprenta final-concluzivă” este una extrem de originală, clar și vaticinar... „**snowdonking**”-iană!): „*iisus este și clasic și simbolist și postmodernist / și numai douămiist nu vrea să fie / sau nu știu ce ștrumf / sau nu știu ce poet de-mprumut / de la un curent la altul / de la o muză la alta / iisus este poet de tranziție / de la pământ la cer / și de la cer la pământ* (cf. **lisus, poet de tranziție**) – sau: „*cineva se roagă să plouă cu îngeri / și îngerii se scurg din cer decapitați / singurătatea lacomă / nu-mparte timpul cu toți / dumnezeu este o jucărie stricată / să-l reinventezi nu mai poți*” (cf. **Durere ultimul strigăt**).

...De aceea (având în vedere vizionarismul său POETIC!), nu ne-am mirat defel, când am primit, tot pe Internet, volumele de proză „științifico-fantastică”: **Uezen și alte povestiri** (cu o **Prefață** de Ovidiu Bufnilă) – și **Conștiința lui Uezen** (cu un **Cuvânt înainte** de Dumitru Scorțanu). Pe lângă „arsenalul” inevitabil (în cazul autorilor care se doresc ancorați, laborios și intens creativ-imaginativ, în S.F.) de cunoștințe de fizici superioare, electronică și chiar de matematici sofisticate („arsenal” foarte bine însușit și, de obicei, cu chibzuință rânduit, în „rastelul” construcției epice), remarcăm că Poetul nu numai că n-a dispărut, ci și-a amplificat, aproape miraculos, până la dimensiuni cosmo-dinamice impresionante, registrul liric.

...E drept că romanul S.F. despre **Uezen**, scris în manieră foietonistică (având, la final, nelipsitul semn al... lipsei de final: „**va urma**”...) produce impresia unui bildungsroman foarte „modernist”, prin care se construiește și este urmărită evoluția unui personaj cu multe enigme identitar-ontologice, devoalate, chiar și după sute de pagini, doar într-o măsură minimă.

În primul volum (**Uezen și alte povestiri** – 160 de pagini) sunt aliniate doar șapte capitole

despre Uezen: 1-Deșertul Ruth, 2-Karan, 3-Uezen, 4-Urluz, 5-Zetta, 6-Namur și Anuk, 7-Lupta. Abia în al doilea volum (**Conștiința lui Uezen** – 98 de pagini), se pătrunde, cu har de fină chirurgie pe creier, ceva mai adânc în identitatea personajului, prin adăugarea a încă opt capitole (de data aceasta, numerotate cu cifre romane): VIII-Calul troian, IX-Terra, X-En passant, XI-Remember, XII-Proiectul Tzulu, XIII-Conștiința lui Uezen, XIV-Atașamente, XV-Întuneric și lumină.

...Lumea în care evoluează **câteva** personaje, destul de bine semantizate, chiar dacă nu și pregnant individualizate (...eludăm, prin adjectivul nehotărât „câteva” – „scenele de mase”..., „mase” războinico-robotice!) este una **galactică** și, totodată, **trans-galactică**, dar dominată de **PUSTIUL-DEȘERTUL** substanțial-spațial. Pe de o parte, **DEȘERTUL** este metafora lumii vidate de semantică divină. Ceea ce duce la tema CĂUTĂRII ÎNVERȘUNATE DE SEMANTICĂ ONTOLOGICĂ. De Divinitatea de la Nord. Pe de alta, este vorba de o tehnică subtilă, pentru a focaliza, cât mai mult, undele umane, de a analiza conștiințe și mentalități-concepții, sentimente în evoluție. Mentalități și concepții și sentimente care, de mii de ani „încoace” și peste zeci de mii de ani „încolo”, au fost și vor rămâne, în esența lor, neschimbate sau, cel puțin, suferind modificări minime și formale.

...La începutul romanului, Uezen este o țintă de mister, plasată sub semne thanathice, stârnind, astfel, un dinamism specific uman (de la Edenul adamic încoace!), cel al groazei secret-voluptuoase: cu cât sunt mai multe pericole și mistere, cu atât incitarea cognitiv-umană crește. „**Cine era cu adevărat Uezen, nimeni nu știa. Se făceau tot felul de supoziții, care mai de care mai bizare: creatură din deșertul Ruth, gardianul unei imense comori de smaralde nedeice sau spirit ce lua forma celor mai teribile temeri. Și toate astea pentru că se găsiseră mii de căutători morți, având fețele schimonosite și corpurile deshidratate.**”

Moartea nu înspăimântă, ci incită la acțiune, încântă (oarecum morbid, dar, paradoxal, cu finalități extreme-vitaliste!) și duce, secret, la descoperirea/smulgerea vâurilor lui Isis...

...Direcția căutării lui Uezen, de către Lerman (însoțit de soarele Nagur, apoi de Tarek) este, mereu, spre Nord, adică spre Locul Mistic al Divinității: „— **Mergi spre Nord, Lerman. — Da, da, știu, spre Nord...**” sau: „**Avea privirea ațintită spre Nord, mereu spre Nord...**”

...Am putea identifica, destul de facil, motive odiseice: în loc de nesfârșitul mării – deșertul Nedei, în loc de vrăjitoarea Circe – „**iepele pteoliene**” (ispitele lui Prakrti-Materia, Erosul strict carnal) și „**serenienele**” (cele care întineresc/se înfrumusețează îmbătrânind... deci, sunt „jaloane” atractive (ca și...„**sirenele**”, nu? – dar...„**serene**”-senine, întru Mesajul Divin, pe care-l poartă însăși ființa lor) mistic-cognitive, pe drumul spre Origine/Înțelepciunea Divină (având ca expresie platoniciană – **FRUMUSEȚEA-CEA-„SERENĂ”/SENINĂ, deci divină!**), spre „lumea pe dos” / Transcendență etc. Dar scopul lui Snowdon King se pare că este de a extrage, din **Odiseea**, doar ideea perseverenței omului întru căutarea Sinelui său, ca Sine Supraindividual. Până și Iubirea este supusă Căutării Sinelui – întru transcendența lui, tinzând, cu încăpățânare mistică, spre Sinea noiciană.

Poetul nu se dezmințe, în elegia pentru Timp și pentru Iubire – iubirea trecută, pentru depărtata sereniană (volitiv) **Suara** (cea care a declanșat, de fapt, prin plecarea ei – CĂUTAREA SINELUI, la Lerman-Omul, cel ce, tainic, râvnește Nemurirea prin Cunoaștere, în așa fel încât să rămână „veșnic frumos”/inițiat, dincolo de timp și unit, prin inimă și privire, cu divinitatea : „**Oprește-ți clepsidra, timp orbit de uitare , / Nisip mi-este inima pierdută-n șoapte hoinare. / Plâng. Se-aștern amintirile potecându-mi durerea, / În pântecul liniștii se naște iubirea / Ce moare. / Mă lepăd de umbra ce-mi ține sufletul viu, / De urmele pașilor rătăciți în pustiu. / Mă frâng. Umbra mi-i templul de vise și gânduri, / Nălucă pribeagă-n deșertice vânturi / Să fiu. (...) Suara... laptele nopții sânul tău de heruvim îl cernea, / la picioarele unui moșneag / ce mă acompania confeti, îmi spuneam psalmul / din fluiet de os... / Amintește-ți ce am simțit... / gândul meu, cea mai frumoasă clipă de sinceritate... / un copil surghiunit în colivia de vise erotice, condamnat la dorință.” De observat că invocația elegiacă are funcție exorcizatoare, de descântec astral.**

Lerman, prin Vers/Viers, se degajează de povara amintirii Ispitei. De Timpul-Istorie Evenimentială (goetheanul „**Clipă, oprește-te!**” – devine, aici, „**oprește-ți clepsidra**”) – și trece în Timpul Mitic, cel al Extazei Revelației. „**Tinerete fără bătrânețe și viață fără de moarte**” ...: **ACEASTA ESTE „COMOARA**”, căutată de toți, dar neputând aparține decât

celor ce-și asumă re-inițierea, prin „regressus ad uterum”...!!!

Cifra 8 (numărul anilor petrecuți de Lerman cu Suara) simbolizează (deci previne asupra lui și-l anunță!) infinitul: ∞.

Cuplul Tarek-Goya nu este decât umbra și confirmarea, din fundal, a justeții demersului magic și mistic al lui Lerman, ce-și visează, permanent, androginizarea, prin Suara – și și-o înțelege prin **Mud**.

...În drumul său odiseic, spre Ithaca transgalactică – Lerman întâlnește o altă formă mistică a iubirii, pe Mud – dar și o nouă Poartă a Încercării, spre Inițiere (șovăiala lui Lerman, la „alegere”, este expresia alienării lumii cosmice, a continuității, în trans-galaxii, a lui Kali Yuga) – cea care-i oferă, încă dintru început, alegerea între **Bogăție** (cognomen pentru **Materia-Prakrti**) și **Cunoaștere** (cognomen pentru **Sinea Transindividuală/Spirit-Purusha**): „*Creatura ținea în mâna stângă o piatră nedeică, de mărimea unui ou de Kiwa și în cea dreaptă o cupă plină cu un lichid verde ce bolborosea ușor. — Ce alegi? Bogăția sau cunoașterea?*”

De observat culoarea verde comună „pietrei” și „cupei/conținutului cupei” graalice: perfidă încercare, pentru că ambele simboluri trimit la **Viață** și la **Lucifer**, deopotrivă! Cunoașterea are dublă valență, **TOTDEAUNA**...! Dar Lucifer, pentru alchimiști, este (prin grafia mistică)... Hristos: „**Luci+ferrus**” = **Făcătorul de Lumină-Izvorătorul Luminii**... **Cupa/Potirul Graal** este alegerea Vindecării, prin **Re-Inițierea în Origine**: „*Mud îi întinse cupa. (...) Lichidul îi ardea măruntaiele. Venele i se umflară și toate simțurile îi erau de zeci, de sute de ori mai puternice. În fața sa apăru imaginea transparentă a unui bătrân care citea dintr-o carte. Pe paginile îngălbenite era o hartă. Imediat recunoscu avanpostul, Tanorul, și lângă fostele izvoare...*” „**Tanorul**” este, foarte probabil, „**Athanorul**”-**Cuptorul Alchimic**.

„Izvor” al Revelației.

...Bătrânul „**radiind de lumină**”, pe care îl întâlnesc Lerman și Tarek în Deșert, precedat de Viziunea lui Mud – este, de fapt (în sfârșit!) **Uezen**. Cel care are „**cheile ontice**”, „**cheile cognitive**”, dar și șansa „**spălării/lustrației, degajării de idoli auto-înșelării de sine**”: „— **Lerman, Tarek, vă-ntrebați ce căutați aici. Amândoi ați căutat bogăția și tinerețea, însă destinul v-a adus acolo unde trebuia să ajungeți, la mine. (...) Știți foarte bine ce căutați, numai că vă place atât de mult să vă mințiți... Fericirea voastră nu depinde de niște pietre sau de niște ani în plus adăugați existenței voastre. Cine suntem? Eh, asta e o poveste lungă**”...

Revelațiile către „**triunghiul**” conținându-i, amalgamat, pe ucenici și pe inițiați (pe **Lerman** și **Tarek**, prea brutali și grăbiți, întru aflarea de „răspunsuri”/inițierea cognitiv-ontică, șovăind între „**comoara**” **autentică a Cunoașterii** și...„**viața mizeră**” – dar și pe **Mud** – „**PERECHEA**” **LUI UEZEN**! – deci, una dintre **Paznicele Porților Mistice**!): Edenul nu este decât „**a treia planetă ce gravitează în jurul stelei roșii Uta'H**” (și, deci, nu conține autentică șansă de re-inițiere întru Origine!), Dumnezeu nu este decât o formă tranzitorie, către „**Marele Democles**”, cel ce dăruiește „**viața veșnică**”, **Arka** este doar o formă tranzitorie, către... o altă formă tranzitorie: „**meru instabila Megara**”, „**negustorii Tzulu**” sunt singurii care cunosc taina „**navigării**” prin „**găurile de vierme**”^[2] (ca de obicei, nu se trimite, neapărat, la fizica astronomică, ci la simbolistica ontic-cognitiv-epistemologică: „**găurile de vierme**”, ca și „**negustorii Tzulu**” – simbolizează primitivismul „**șmecher**”, fără strălucire divină, ci doar tranzacțional, al ajungerii la... „**Meka Non-Divină**” macedonskiană, la Scopul Final nu Ontic, ci al... Tranzacției cu falsificarea/„**inflația**” Sacralului...), oamenii de pe Terra nu sunt decât, și ei, **tranzitivități**, „**verigi**” intermediare, pe drumul spre „**Marele Democles**” (probabil o contragere prin fuziune, a cuvintelor „**Damocles**”/Primejdia Iminentă de la fiecare Poartă a Inițierii, și „**demos**” – sugerând că inițierea **POATE** fi a oricui... – din păcate, nu oricine știe/vrea să știe și să acționeze/re-acționeze, conform... „**știrii/științei mistice**”!!!), simboluri odiseice ale rătăcirii, în drum spre Ținta Fixă a Divinității („**Voi sunteți creația ființelor de lumină. Voi sunteți continuitatea speciei noastre. Noi suntem ceea ce voi numiți... Dumnezeu. Însă cu toții suntem opera marelui Democles**”).

...După opinia noastră, romanul despre **căutarea lui Uezen/Sinele Transcens/Transindividualitatea Umană** (probabil că onomastica personajului nu este, nici ea, întâmplătoare: sunt inițiale ale unei interogații: „**Unde este Liniștirea/Trezirea/Iuminarea Interioară/ZEN?**”) ar fi putut să se oprească aici – sau, cel

mult, la „îngroparea Profetului”. Totul, până aici, funcționase precum o strălucită **parabolă parabolică**. Din păcate, neastâmpăratul Snowdon King are ambiția să meargă pe urmele (nu totdeauna indicate) ale lui, să zicem, H.G. Wells, din **Războiul lumilor**. H.G.Wells o făcea în premieră – ceilalți care o fac devin, automat, epigoni. Păcat.

Nouă, cel puțin, nu ne spun mare lucru toate numirile „ultrafizicale”, din războiul/confruntarea dintre „leⁿurieni” (aducând aminte de steinerianul „**lemurieni**”, ca stadiu de evoluție a Spiritului Terestru) – și vandokarii/terestri. „**Scut deflector**”, „**tunuri ionice**”, „**arme telepatic**”, „**palme vibratoare**”, „**toptere**” etc. stârnesc, evident, admirația noastră pentru imaginația „science fiction”-istă a lui Snowdon King, pentru vastele sale cunoștințe, asimilate cu râvnă, din domeniul fizic și astrofizic – dar nu adaugă nimic la emoția pe care o încercaserăm până acum, pe câteva zeci de pagini extrem de „miezoase”, scrise cu inegalabil lirism, cu o profunzime de reflecție impresionantă și cu o măiestrie poetică foarte convingătoare, tocmai prin sobrietatea folosirii mijloacelor artistice (o „zgârcenie” expresivă extrem de benefică – deci, cu atât mai percutantă mental și afectiv!) – într-o poveste epeică, plastică și foarte elocventă, care topea (prin incandescența ei de „spunere lirică”) orice urmă de indiferență ori plictis, față de ideea de „carte” – și devenea, pagină după pagină, tocmai **Revelarea Dramei** (foarte apropiate de **Tragedie!**) a **Aventurii Cunoașterii Omului-ca-Ființă-Divină...**

...Există o singură zonă, capitolul XIII – **Conștiința lui Uezen** (din romanul omonim) care ne-a suscitât un interes mental și afectiv apropiat de cel al primei părți a romanului (cea cuprinsă în **Uezen și alte povestiri**) – tocmai pentru că epicul facil este, din nou, extrem de benefic părăsit, în favoarea reflexivului. Singurul defect al epicului reflexiv din **Conștiința lui Uezen** este căderea, prea frecventă, în tonalitatea didactico-pedagogico-doctorală (ceea ce distruge, parțial, “frisoanele” intelectuale – și total, pe cele afective): „**Lumina era doar un simplu element declanșator al conștiinței lui Democles. (...) Toate secretele existenței se ascund acolo, în adâncul minții tale. Tot ceea ce-ți lipsea era un declic... (...) Închizi ochi, meditezi și apar cât ai bate din palme... (...) Conștientizarea realității exterioare în timpul celei mai profunde meditații... numai edenienii pot face asta...(...)** — **Gândește-te la mine ca la un joc al minții. Un joc care-ți lipsea cu desăvârșire. (...)** — **Ai trecut prea repede prin etapele copilăriei. (...)** — **Poți face orice dorești pe timpul meditației Zetta. E chiar amuzant, o să vezi...(...)** — **Trebuie să crezi în tine și în simțurile tale...Trebuie să-ți înfrunți cele mai teribile temeri. Dar vom mai lucra la asta... (...)** **Și acesta este un aspect pe care trebuie să-l controlezi. (...)** **Vorbele, gândurile, informația circulă. Să păstrăm elementul surpriză”** etc. etc.

...Dacă ne-am permis a fi cârtitori cu partea a doua a romanului despre **Uezen** – nu avem decât cuvinte de laudă și aprecieri la superlativ, despre acele “**alte povestiri**”, din volumul **Uezen și alte povestiri**. În număr de 15, ele chiar sunt “rotunde”, precum parabola hristică – și au o structură bine echilibrată, și formal, și semnificativ. Toate și fiecare în parte – sunt mici superbe poeme despre om (un om permanent controlându-și omenia prin visare și reflexivitate – un om atemporal, dar nepierzând nimic din umanitatea sa VIE, prin nefixarea sa în spațialitate și istorie!): **Atempus, Amintiri de împrumut, Ieșiți afară din casă!, 2205, Biblos, Jesus Cyborg, Profund relaxat, Homo interneticus, Naștere, The human game, Perechea de rezervă, Ultimele șase minute** (titlul trimite la un celebru roman polițist, al lui **Alistair McLean**), **Penitenciarul, Jocul lui Lucifer, Picătura**.

...În povestirea **Atempus** – sub pretextul unei re-tălmăciri/răstălmăciri a **Cărții Facerii**, din **Biblie** – și a evidențierii istoriei, ca luptă dintre Dumnezeu și Luciferus, dintre zonele Celestus și Obscuris, pentru ieșirea în indeterminare (Atempus) – Snowdon King ne șoptește (cu cât patetism, cu câtă forță autentic lirică!), de fapt, trista poveste/epopee a ratării șansei de mântuire-“re-înaripare” a omului, din pricina frivolității și formalismului credinței sale – ceea ce duce la sinuciderea sa spirituală și, deci, ontologică – dizolvându-se, prin încăpățânarea auto-întemnițării în “forme”, până și ultimul reziduu de esență divină din umanitate – ajungându-se la... “**eternizarea nimicniciei**”: “**Dumnezeu privea îngândurat spre Terra. L-ar fi zdrobit pe Luciferus, dar nu putea risca să lase Eden pe mâinile lui Obscuris. Își chemă cei mai puternici albi înaripați și îi trimise la luptă. Însă, pe Terra, înaripații nu aveau putere. Deveneau icoane, deveneau statui, deveneau cruci sau biblii. Deveneau morți pe veci, suflete părăsite de suflul celest. Deveneau eterna nimicnicie.**”

...Este cel mai frumos poem/bocet, citit de noi, în ultimii 20-30 de ani, despre **efortul (tot mai zelos!) al omului de a se auto-nimici...**

...Clonarea... alt nume pentru **metempsihoză** – sau: tragedia căutării de identitate autentică, într-o lume care se străduiește, copleștor, să se falsifice... – până și în fundamentul ei, iubirea. Cam acestea ar fi câteva dintre cheile de lectură, pentru „micro-tragedia” **Amintiri de împrumut**, în care o clonă (John Carson) care-și caută „originalul” (Marvel), ajunge s-o „iubească”, tenace și obscur, ca-ntr-un blestem cosmic, pe soția... „originalului” (oare am „activat” atât de intens și mult malefic, încât am ajuns să compromitem însuși fundamentul ontologic – IUBIREA?) : „A doua zi se prezentă la cabinetul doctorului Rasmund împreună cu Helen. O iubea, acea iubire pe care o porți prin mai multe vieți, prin mai multe trupuri, clone, acea iubire de care te lovești mereu, acea iubire care învinge moartea.”

Parcă și Moartea, din moment ce iubirea se falsifică – devine un...fals! La fel, logic – orice **“victorie”** se transformă în contrariul ei, numit în povestirea precedentă, **Atempus** – **“nimicnicie”**...

...Clone, drone... (povestirea **2205**) – și eforturi zadarnice ca “jucăria” să semnifice...“ceva”, într-un univers prin care “fagurele”-închisoare a existenței-viață peregrinează fără țintă, deci fără rost... doar pentru o sciziparitate mecanică, în “galaxii” – ...zeii înșiși devenind zei, din...“crisalide” și...“la loc comanda” (vidarea semantică a universului și, deci, a umanității, este anunțată prin chiar titlul cifric – John fiind “identificat” cu...2205!): **“Fagurele călătorea prin univers de la începutul începuturilor. La intervale egale de timp se fragmenta în miliarde de particule, camerele în interiorul cărora se aflau sufletele metamorfozate din crisalide în zei. Fiecare urma să creeze o nouă galaxie în care să dăruiască viață noilor jucării de pământ: oamenii”**.

Nu poate exista, în nicio scriere din lume, mai multă nostalgie după semantică existențială, decât există în exasperata și sumbra povestire **2205**...!!!

...Tot imagini ale pesimismului exasperat, al lipsei de soluții ontologice, sunt și figura emblematică a lui “Poe” (delirantul poet al sumbrului), dar și Narcis (din povestirea **Biblos**), care, dacă nu s-ar oglindi, ar deveni încă și mai agresiv (fără odihnă!) egoist! **“— Tu ce faci acolo? Nici aici n-ai odihnă? Te schimbi atâta la față și ne iei tot suflul!**

— Ei și ce?! Numai la voi vă gândiți! V-am spus că l-am văzut! Dac-ar mai apărea o dată, aș sparge oglinda și v-ați uita cu alți ochi la mine!”

Cartea, mitul – sunt (prin vidarea semantică a omului) – vidate, și ele, de funcția cathartică a Artei...!!! **“Amintirea Comună”** nu este decât fuga de **“Marea Singurătate”** – iar **Imaginația** este, la rândul ei, un refugiu iluzoriu/evadare în deșert – o auto-înșelare extrem de dureroasă și de stearpă, prin lipsa de orizont/perspectivă semantică. **“Poe stătea într-un colț de Amintire Comună și zâmbea. Ar fi putut dintr-un singur gând să-i facă să uite. Numai că nu voia să se-ntoarcă la Marea Singurătate. Mai bine trăia în lumea imaginației sale.”**

...Iisus însuși este un... cyborg, în viziunea lui Snowdon King. Dar unul care se pretinde “om” și se “deconectează” de la înfricoșătorul “Odom” (poate anagramarea “piscului ucigaș” al formalismului – “Moda”...) – având ca misiune “salvarea matricei iubirii” – prin Apocalipsă, ca “virus” informatic, care va șterge datele criminale ale lui Odom. Paradoxul povestirii **Jesus Cyborg** este că până și microprocesorii/ULTIMUL MICROPROCESOR “de mântuire” (prin ștergerea apocaliptică a grozăviilor și exasperărilor, din informația umanității) a fost distrus... Mântuirea va rămâne o veșnică **DORINȚĂ MUTĂ**, închisă (cu tot cu soluția unică: **“sacrificiul de sine”**, ca Eros Agapé) în purtătorul de șansă – o **evanescentă iluzie cosmic-umană**: Hristosul, **“scurtcircuitat”** total, privește, **“cu ochi ficși” și neputincioși**, ca un nou Prometeu înlănțuit (firește, și el, “cyborg”-izat!), cum se dezlănțuie invazia pedepsitoare de umanitate (care îndrăznise să creadă în “matricea-lubire”!) a **“roboșilor pământeni”**, activați de Odom.

“Singura șansă a oamenilor era o nouă „Apocalipsă”, însă ultimul microprocesor fusese distrus. Jesus era singurul care descoperise cu adevărat, în cotloanele creierului uman, iubirea supremă: sacrificiul de sine. Undeva, pe ecranele gigantice ale edificiilor coloniei, mesajele se derulau cu repeziune: Jesus loves us”.

Ce șansă mai are umanitatea, de a se salva, dacă nici sub formă electronizată nu reușește ...,**“mântuirea”**-salvarea Matricei-lubire?! Când descoperirea **Tainei Tainelor** este condamnată să se închidă, pe veci, în sinele „mântuitorului scurtcircuitat”?! Când Dumnezeu ocrotitor nu este decât un cyborg cu intenții bune, dar...atât! – iar adevărul

Dumnezeu este, se pare, un individ misterios (veșnic nevăzut!), care-și urăște și întemnițează, în **formalism** și **nimicnicie**, propria Creație?!

Totul, în umanitate și în cosmos, este cinic și sinistru – este plecat, pe veci, sub lama unui blestem misterios și batjocoritor – ...totul în lumea-cosmos (?) este o comedie neagră, burlescă, grotescă și, în final – lugubră („**poe**-scă”...)..

...Proza lui Snowdon King este fascinantă, prin Poezia ei aproape maladiv de frumoasă – dar**„nu este recomandată minorilor”**, din pricina unei melancolii atât de profunde și de logice, **încât poate să clatine (și chiar să dărâme!) multe credințe subrede...!**

...**Maturii**, însă (cei VII! – adică, **de bună-credință și re-acționari!**), ar face bine să mediteze asupra ei, **ca asupra unei noi evanghelii** – pentru că, tocmai în exasperările ei, această proză lirică ascunde întrebări și avertismente care, **NUMAI ELE**, pot duce la o izbăvire a Duhului Umano-Divin...

prof. dr. **Adrian Botez**

[1] -Snowdon King, **Uezen și alte povestiri și Conștiința lui Uezen**, Colecția Eidos, Fides, 2010 (prima carte, **Uezen și alte povestiri**, a primit răsplata Premiilor Helion, 2007, 2008, 2009).

[2] – **Găurile de vierme** sunt soluții **teoretice** pentru ecuații ale **teoriei generale a relativității**, care descriu **spațiul și timpul**. Au fost pentru prima dată descrise în **1935** de către **Albert Einstein** și **Nathan Rosen** și de aceea au fost numite inițial **Poduri Einstein-Rosen**. Numele de gaură de vierme provine de la analogia cu un **vierme** care, în loc să se deplaseze la suprafața **mărului**, se deplasează **prin** măr. Deci, o ia pe o scurtătură, numită **gaură de vierme**.

5 Comments

voicunike on 22/10/2010 at 21:19

Foarte tirzie aceasta postare!

Reply

SRSFF on 22/10/2010 at 22:09

Adica?

Reply

voicunike on 23/10/2010 at 12:28

Cartea este aparuta de ceva vreme daca nu ma insel acum vreo citeva luni.

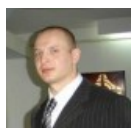
Reply

SRSFF on 23/10/2010 at 15:12

Asa... si?

Reply

Ionuț Caragea on 23/10/2010 at 16:15

Al doilea volum a aparut la sfarsitul lunii august, nu au trecut nici 2 luni de atunci. Aceasta este recenzia a doua volume, daca cititorii ar fi atenti, rabdatori si interesati ar putea constata acest lucru. Evident, criticul a avut nevoie de un pic de timp pentru a analiza cum trebuie aceste carti. As vrea ca cititorii sa judece continutul cartii nu data

Reply

aparitiei. Si asa am fost destul de generos oferindu-le
chiar si o versiune electronica gratuita pe situl meu
personal. Multumesc SRSFF pentru amabilitatea de a
posta aceasta recenzie, va sunt profund recunoscator.

Submit a Comment

Your email address will not be published. Required fields are marked *

Comment *

Name *

Email *

Website

Save my name, email, and website in this browser for the next time I comment.

Submit Comment

This site uses Akismet to reduce spam. [Learn how your comment data is processed.](#)

Arhiva SRSFF

Select Month

Copyright SRSFF 2020

